

Ce i-am poruncit lui Dumnezeu

Lorena Craia

Se jefuiesc stele pe cer
Ca-ntr-o țiganiadă falsă
Și din ciocanul meu de ger
Cioplesc icoana ta întoarsă.

Au adormit lalele negre
Pe o scriptură fără zei
Și un diavol stă de veghe
La întâlniri cu farisei.

Păcatul meu, întins pe toți,
Mă arde ca o moarte vie;
În tine sunt și-ai să mă scoți
Și-apoi să mă redai tot mie!

Mi-e teamă că dintr-o aripă
O să ajung subit ateu,
Căci clipa nu mai este clipă
Cu mine și cu Dumnezeu.

Mă-nclină univers marin
Pe o clepsidră de granit,
Mă-nclină univers alpin
Pe munți cu piscuri de-afanit,

Ce se topesc în lava grea
A corpurilor mamifere,
Iar pleoapa lumii - pleoapa mea,
Sărută două emisfere,

Dar mă ascund într-un cocon,
Pentru o primăvară nouă,
Și-mi pun și ploile palton,
Să-mi fie, poate, mâine rouă.

Și când te lași, să mă strivești
Până ating ce-i sub pământ,
Căci doar acolo mai trăiești
Și-acolo mori într-un cuvânt!

Tu, Dumnezeu, să-ngenunchezi!
Tu, Dumnezeu, să-mi spui pe nume!
Și doar în mine să te-ncrezi,

Acum când sunt singur pe lume...

23 noiembrie 2016, Constanța